

Сон

Зеров Микола Костянтинович

В сірій імлі попідземній, понад потоком Летейським,
В травах без запаху стрів я молодий асфодел.

«Бідна рослино! Чому з усіх непривітаних сонцем
Ти найдорожча мені? Що ти і як проросла?»

«Я? Я — у пам'яті бідній твоїй, я зросла у хвилину,
Як обірвалось життя, що веселило тебе,

Юної повне снаги, та не суджене зав'язок дати...
Тільки й лишило саму тугу мою по собі...»

26.XI.1934

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zerov_mykola_kostiantynovych/son